

CHRISTI
CALDWELL

NIEKTORÉ
SLUBY JE ŤAZKÉ
DODRŽAŤ

Prichádza
dáma

IKAR

CHRISTI
CALDWELL

Prichádza dáma

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Christi Caldwell
ALONG CAME A LADY

Copyright © 2021 by Christi Caldwell
Translation © 2023 by Miriam Ghaniová
Cover design © by Rita Frangie
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8778-5

*Venujem Dougovi,
ktorý mi pripomenul
všetkých najlepších hrdinov,
ktorí si užívajú čas strávený v kuchyni.*

Prolog

*Staffordshire, Anglicko
Pred osemnástimi rokmi*

Rafe Audley nenávidel vojvodu z Bentley. Bol to mimoriadne intenzívny pocit, hoci sa Rafe s týmto mocným mužom za trinásť rokov svojho života ani raz nestretol. Nepotreboval však stretnúť muža, ktorý mu dal život, aby vedel, že smrť je pre vznešeného lorda príliš mierna odplata.

Maličkým domcom sa rozliehal bolestný krik a Rafovi šklbalo v rukách od nutkania pritísnuť si ich na uši, aby prehlušil zvuky biedy a utrpenia.

Lenže to by bol zbabelec. A Rafe bol všeličo – bastard aj bojovník, keď potreboval –, ale nie zbabelec.

Zbabelec bol muž, ktorý opustil ženu s dieťaťom. A urobil to opakovane, znova a znova. Vraj o tom nič nevedel. Nezáležalo na tom, že matka bránila vojvodovu nevedomosť a vysvetľovala mu, že nechcela, aby o tom vedel. Skutočný muž si uvedomuje, kde rozsieva svoje semeno, a prevzal by náležitú zodpovednosť, čo vojvoda neurobil pre svoje tri, teraz už štyri deti.

Rafe zomkol pery v trpkom úsmeve. A či všetky mocné kniežatá považovali splodených bastardov za svoje deti? To by ich museli skutočne navštevovať a byť súčasťou ich života. Inak by pre ne boli len cudzím človekom.

Tichú noc prečul ďalší prenikavý výkrik.

Rafovi vystúpil na čelo pot, ktorý si nenápadne zotrel dlaňou. „Bože!“

Patrila tá prosba naozaj bohu, alebo jeho matke na druhej strane dverí? Odkedy pred desiatimi hodinami začala rodiť, mal v hlave všetko pomiešané.

Rafe sa začal prechádzať hore-dolu.

Nebolo to prvý raz, čo jeho matka rodila. Vzhľadom na jej vzťah s Bentleym asi ani posledný. Odchádzala, trávila s vojvodom celé mesiace v Londýne, zatiaľ čo Rafe sa staral o svojich súrodencov, a nakoniec sa vrátila. Vždy keď pod srdcom nosila dieťa, snažila sa to skryť pred svojím milovaným ochrancom.

A predsa, keď Rafe čakal vonku, ako to robil aj predtým, v túto noc sa cítil úplne inak ako v predchádzajúcich prípadoch. Tentoraz hustý letný vzduch visel nad krajinou ťažko a zlovestne. Dokonca aj na miesto, kde čakal, prenikal z vedľajšej miestnosti pach potu a rozlieval sa do úzkej chodby.

Prečo sa cítil inak?

Napriek všetkým podobnostiam, v tejto chvíli... cítil, akoby sa to líšilo od posledných pôrodov.

„Prestaň,“ zašepkal si sám pre seba, potreboval počuť akýkoľvek iný hlas ako ten slabý za dubovými dverami, ktorý zaznieval čoraz menej zreteľne.

Bude v poriadku. Musí byť. Prečo... veď vždy bola. Kričala, plakala a prosila boha, ako to robila, keď sa snažila priviesť na svet jeho mladšieho brata Huntera. A potom sa ozval plač novorodenca. Unavene sa na Rafa usmiala, keď vtedy vtrhol do izby, aby si na vlastné oči overil, že je stále živá a zdravá.

Potom... potom pokračovali vo svojom živote. Keď matka odišla, Rafe sa musel starať o svojich súrodencov. A čo sa stalo potom? Začalo sa to isté odznova.

Rafa pochytil hnev, až podvedome zovrel ruky. Keby vojvoda z Bentley prišiel do tohto skromného domčka, za ktorý platil, Rafe by ho s radosťou ubil na smrť za to, čo robil.

„Rafe... je všetko v poriadku?“

Obrátil sa. „Wesley,“ povedal nechápavo, „ty si sa zobudil?“ No ako by mohol niekto spať pri výkrikoch, čo teraz vydávala jeho matka?

Mladší brat ho potiahol za rukáv. „Čo sa deje?“

Potlačil vzlyk a bol ešte viac odhodlaný byť takým, akého ho potreboval brat. „Nič.“ Nebolo to ďaleko od pravdy. Matke sa nedarilo porodiť bábätko, čo bolo príčinou jej utrpenia.

V pohľade tvrdohlavého chlapca sa zvyčajne zračila výzva... no teraz z bratových očí vyžarovali obavy, aké uňho Rafe ešte nikdy nevidel.

„Bude v poriadku?“ opýtal sa šeptom.

„Prečo som jej nestačil ja? A ty a Hunter?“ ozval sa Rafe. „A prečo by to tentoraz malo byť inak?“ Prečo? Prečo? Ten tichý výkrik sa mu rozliehal hlavou ako mantra zrodená z agónie a strachu.

Wesley sa usmial. „Máš pravdu.“ Jeho úsmev však okamžite zmizol a zamračil sa. „Nenechaj si to vojsť do hlavy.“

Rafe pokýval hlavou. „Nedovolil by si mi to.“

„Máš pravdu, veľký brat,“ povedal Wesley, no zostával na mieste.

Rafe zaškrípал zubami, lebo vedel, čo príde.

„Možno by sme mu mali napísať...“ navrhol Wesley.

„Nie.“

„Viem, že mama by si to neželala, ale keby sa to dozvedel, mohol by...“

„Povedal som nie,“ zavrčal Rafe drsne, no okamžite tento výbuch olutoval, pretože jeho mladší brat zvesil plecia.

„Dobre,“ zamrmlal Wesley a potom sa vrátil do izby, o ktorú sa delil s Hunterom.

Vo chvíli, keď Wesley odišiel, matka znova začala stonáť a Rafa zaplavil pocit viny, smútok a hrôza.

Nevydržím to.

V minulosti prišla pôrodná babica, ktorá priviedla na svet jeho, Wesleyho a Huntera, z izby sa ozýval upokojujúci hlas robustnej starej ženy... ale tentoraz nie. Okrem matkinho kriku nebolo počuť nič.

Nevydržím to.

Rafe si pritisol dlane na uši, aby stlmil krik. Sústredil sa na to zvonenie za dlaňami, ktoré sa nepodobalo na časy, keď s bratmi súťažili, kto vydrží najdlhšie ponorený vo vode.

A potom to zaregistroval – ticho. Spustil ruky, mlčky sa pomodlil a poďakoval.

Lenže... toto ticho nebolo ako tie dva razy predtým. Nie, bolo husté a ťaživé, viselo vo vzduchu a prepletalo sa s ozveňou matkinho kriku v jeho mysli.

Prosím. Prosím, povedzte niečo.

Nieкто...

Dvere sa trochu pootvorili a Rafe sa vrhol dopredu. Pôrodná babica Hazel, ktorá bola pri pôrode Rafa a jeho súrodencov, vyšla von a Rafe zastal na mieste.

Pretože to vedel.

Inštinktívne vedel aj bez slov, čo sa stalo. Táto chvíľa priniesla smrť. Stará žena pootvorila dvere o kúsok viac, takže mal lepší výhľad do malej miestnosti. Ak chcel vidieť. Čo však nechcel. Nechcel vidieť žiadnu časť tejto miestnosti.

Rafe pokrútil hlavou. „Ja tam nepôjdem,“ odvetil. „Nikdy. Pretože vo chvíli, keď prekročí prah, sa všetko stane skutočnosťou. A on na to nebol pripravený. Možno ani nikdy nebude.“

Pôrodná babica pokývala hlavou.

„Nie,“ precedil cez zaťaté zuby.

Stisla si ruky. „Vaša matka by si to želala.“

Želala. Minulý čas. Koncovka slova potvrdzovala jeho strach aj podozrenie.

Emócie mu stiahli hrdlo a on sa nimi priam dusil.

„Podťe,“ vyzvala ho a vystrela k nemu ruku.

Keby bola plakala, otočil by sa na päte a vyrazil preč po chodbe. No neplakala. Bola rozhodná a silná, ale Rafe taký nebol a už nikdy nebude, a len to ho prinútilo nasledovať ju.

Vzduchom prenikal štiplavý zápach potu a krvi. Dráždil ho v nozdrách a obracal mu žalúdok.

Nejako sa mu však podarilo pohnúť vpred a nasledovať pôrodnú babicu.

Pristúpili k matkinej posteli.

Rafe sa na ňu nedokázal pozrieť a radšej hľadel na špičky svojich ošúchaných topánok. V očiach sa mu zaleskli slzy, no on ich nahnevane potlačil.

„Viete, čo povedala vaša matka pred...“

„Nič, len stonala,“ odvrkol nahnevane. Ako sa opovážila? Ako sa opovážila vybrať si ho... Opustila ho, a tiež Wesleyho aj Huntera... a kvôli čomu...? Aby mohla priviesť na svet ďalšie neželané dieťa, ktoré si nemohli dovoliť?

„To nie je pravda. Hlas už mala slabý. Pravdepodobne ste ho nepočuli,“ oponovala pôrodná babica.

A už vôbec nie so zakrytými ušami, pomyslel si v duchu.

Stará bielovlasá žena pozrela na mladú slúžku na druhej strane miestnosti.

Dievča kolísalo bábätko.

Bábätko, ktoré si vyžiadalo matkin život.

Nenávisť sa mu rozlievala žilami.

„Nepozerajte sa na ňu tak,“ povedala pôrodná babica stroho.

Na ňu.

Teda to bolo dievča.

Čo, dopekla, urobia on, Wesley a Hunter s prekliatym dievčaťom bez matky?

„Nebudem sa na ňu pozerat‘,“ odpľul si. Hnevalo ho, že sa na ňu ešte niekedy vôbec bude musieť pozrieť.

„Mali ste svoju matku trinásť rokov. Vaša sestra ju nikdy nepoznala, ani minútu,“ vyčítala mu žena, ktorá bola pri jeho pôrode a po ňom aj pri príchode jeho súrodencov.

Rafovi stiahlo hrud' a zarazene sa zahľadel na svojho najnovšieho súrodenca.

„To bábätko vás bude potrebovať,“ povedala Hazel tichým hlasom. „Bude potrebovať... lásku.“ Bola to prvá trhlinka v jej vyrovnanosti. Odvrátila pohľad, a keď sa obzrela späť, znovu sa ovládala. „Vaša nevraživosť je namieste. Viete, čie je... ale o to nejde.“

„Vojvodu z Bentley.“

„Áno, je to tak. Vašu nenávisť si zaslúži muž, ktorý splodil to dieťa, ale nemôžete mať dve rovnaké emócie k obom. Vzájomne sa rušia.“

Zmätené pokrútil hlavou. „Nerozumiem tomu.“

„Jedného dňa to pochopíte,“ povedala babica a ďalej už nič nevysvetľovala. „Vaša matka vás požiadala, aby ste sa postarali o svojich súrodencov. Aby ste boli rodičom, ktorého nebudú mať.“ Zafal čelust', cítil, ako sa naňho pôrodná babica pozerá, a zadíval sa na mŕtve telo svojej matky. „Ste toho schopný?“ spýtala sa stará žena. „Je to pre mladého muža obrovská zodpovednosť.“

„Ale iná možnosť predsa neexistuje,“ odvetil trpko.

„Vždy je na výber, chlapče.“

S tým zavolala slúžku. Mladá žena mu vložila do náručia maličké dieťa.

Jeho telíčko bolo také drobné, a predsa bolo v tom pociťte niečo upokojujúce.

Chcel ju nenávidieť... a predsa...

Rafé prehltol.

Nemohol.

V tej chvíli, držiac svoju sestru v náručí, si dal sľub, že nikdy nebude ako jeho matka, že neuprednostní lásku pred tými, za ktorých je zodpovedný.

A rovnako, ako pred ním ležala jeho matka bez života, bol pre Rafa mŕtvy aj vojvoda z Bentley – teraz a navždy.

Prvá kapitola

*Londýn, Anglicko
Jar 1805*

Slečna Edwina Dalrymplová pracovala niekoľko rokov ako učiteľka etikety dcér vplyvných členov šľachty až po dcéry neslušne bohatých obchodníkov. Učila aj ženy, ktoré sa ani raz v živote nepokúsili o poklonu, zložitý a nevyhnutný pohyb, ktorý sa vyžadoval v dovtedy neznámej spoločnosti. Dokonca písala články, v ktorých poskytovala rady mladým ženám, ktoré mali uviesť do spoločnosti.

Okrem toho napísala – hoci sa nepredalo až tak veľa výťažkov – príručku so starostlivo rozpracovanými pokynmi a radami.

Za celý čas, čo pôsobila na príslušných pozíciách, však nikdy nepracovala pre... vojvodu a vojvodkyňu.

Hoci, úprimne povedané, pod kniežatom nebolo členov tej najvyššej smotánky až tak veľa.

A aj keby, určite by sa nikdy neusilovali o jej služby.

Alebo sa o to nepokúšali doteraz.

Práve v tej chvíli vojvoda a vojvodkyňa z Bentley sedeli pri Edwininom skromnom stole z gaštanového dreva. Na ich tvárach sa zračil výraz prísnej vyrovnanosti a kráľovskej moci. Bola to zručnosť, ktorú si pravdepodobne zdokonalili ešte v mladosti a ktorú Edwina naučila nespočetné množstvo svojich zverencov. Vojvoda a vojvodkyňa boli najbliž-

šie k Edwininmu snu, ktorý dlho nosila v sebe: pracovať pre tie najvyššie spoločenské vrsty.

Desať rokov. Prešlo desať rokov, takmer na deň, počas ktorých získala posudky a referencie, ktoré by ju mohli doviesť na cestu najžiadanejšej a, čo bolo dôležitejšie, najrešpektovanejšej guvernanky.

Edwina si úhľadne zložila ruky pred seba a sústredila sa na vojvodu z Bentley. „Chcete, aby som učila a vychovávala vaše dieťa?“ Pretože táto žiadosť si naozaj vyžadovala vysvetlenie. Vojvoda a vojvodkyňa stáli o jej služby. Snívala o tom nehorázne dlho. Nenápadne sa uštipla do stehna.

Nie, rozhodne bola pri vedomí.

Vojvoda prikývol. „To je pravda. Nie je to však dieťa v klasickom... zmysle.“

Edwina sa na čalúnenom kresle posadila vzpriamenejšie a čakala, kým vojvoda povie viac. „Vaša milosť?“ oslovila ho, aby si to ujasnila.

Vojvodkyňa svojho manžela umlčala jediným pohľadom, ktorý Edwina používala striedmo a len pri tých najnepoddajnejších zverencoch, aby zachovala jeho účinnosť.

A čuduj sa svete, ukázalo sa, že aj vojvodovia sa dali skrotiť.

Prešedivený pán si napravil kravatu a sadol si na pohovku vedľa svojej manželky.

Prvýkrát, odkedy prišli a vojvoda vyhlásil, že má v úmysle zamestnať Edwinu, prevzala vedenie stretnutia vojvodkyňa. „Prišli sme vás požiadať o vaše služby, slečna Dalrymplová,“ prehovorila jej milosť. „Ako som sa dozvedela z vašej... odpovede, zaujíma vás, prečo sme o túto službu požiadali práve vás,“ dodala.

Vojvoda sa na svoju ženu zamračil. „Nechceme vás uraziť...“

Manželka mu venovala ďalší pohľad a krivý úsmev, ktorý sa ukázal rovnako účinný, a vojvoda stíchol. „Podľa

všetkého, čo som si o nej prečítala, je táto žena dosť múdra na to, aby to vedela. Vie, že sme si vedomí toho, že nikdy nemala zverenca spomedzi šľachty.“

„To je pravda,“ zamrmlala Edwina a ocenila toľkú priamosť a úprimnosť. Ľudia ich postavenia sa o jej pomoc neuchádzali, pokiaľ nemuseli. „Nikdy som nemala zverenca z takej vysokej vrstvy.“ Edwina si však časom a vďaka svojej práci začala vážiť svoj údel taký, aký bol – pracovala mimo vládnucej elity napriek tomu, že sa od začiatku snažila vyzdobýť si v nej miesto. „Musím sa priznať, že ma to prekvapilo.“ A nadchlo.

„S predchádzajúcimi učiteľmi sme možno nemali veľký úspech,“ ozval sa vojvoda a podľa karhajúceho pohľadu, ktorý vyslala jeho manželka, to tentoraz bolo príliš úprimné.

Ach, bol teda zúfalý, ale vojvodkyňa bola rozhodnutá neodhaliť ich zraniteľnosť. Na tom však nezáležalo. Toto predstavovalo Edwininu šancu dokázať otcovi, že je schopná pohybovať sa aj medzi jemu rovnými. A možno... potom si získa jeho lásku, a ak nie jeho lásku, tak aspoň rešpekt.

„Musí o tom vedieť,“ povedal vojvoda.

Edwina bola čoraz zvedavejšia.

Staršia žena niečo zašepkala a znelo to veľmi podobne ako: „Si zodpovedný za svoje činy aj slová.“

Keby sa pokúšali vzbudiť v nej zvedavosť, nemohli by to urobiť lepšie, ako sa im to podarilo touto tichou slovnou výmenou.

Vojvoda sa zošuchol na stoličke, čo mu dodalo výraz neposlušného žiaka. „Tak sa do toho pustite.“

Boli fascinujúci, aj keď zvláštny pár. Vôbec sa nezhdovali s obrazom, ktorý spoločnosť vytvárala o vojvodoch a vojvodkyniach, a predsa im možno práve vyššie postavenie umožňovalo takúto slobodu prejavu.

Vojvodkyňa sa priamo pozrela na Edwinu. „Donedávna... mala jeho milosť... povest’...“

„Väčšina pánov ju má,“ povedala Edwina pragmaticky. Neznamenal to, že je to správne, ani nič, čo by si želala v budúcnosti pre svojich zverencov, ale spoločnosť to akceptovala.

„Nebudeme to zľahčovať, slečna Dalrymplová,“ povedala vojvodkyňa z Bentley.

„Nepotrebuje počuť všetky podrobnosti,“ zamrmlal vojvoda.

Jeho manželka si priložila dľaň k ústam a tlmene pokračovala: „Bol to naozaj poriadny darebák.“

Väčšina mužov taká bola.

„Počujem tá, drahá,“ zavrčal.

Jeho žena však ešte neskončila. „Isto si teraz predstavujete rôznych darebákov, záletníkov a podobných, slečna Dalrymplová. Môj manžel by ich však všetkých zahanbil hĺbkou svojej skazenosti.“

Edwina otvorila ústa, ale nevyšli z nich žiadne slová.

„Za koľkými guvernankami ste už boli, kým ste oslovili mňa?“ spýtala sa zvedavo.

„Záleží na tom pri našej diskusii?“ opáčila vojvodkyňa.

Edwina chvíľu uvažovala. „Nie,“ pripustila. „Myslím, že nie.“ Iba v tom zmysle, že by jej to poskytlo informáciu, akú zložitú úlohu na seba berie.

Nemohla pochybovať či spochybňovať, že ju berie bez ohľadu na všetko ostatné. Predstavovala jej prvú a možno jedinú šancu dostať sa ku klientele, ktorá bola predtým mimo jej dosah.

„Ako som hovorila, pokúsili sme sa využiť aj služby iných. No odmietla nás jedna guvernanka za druhou. Najskôr z dôvodu manželovej minulosti, nie príliš vzdialenej, a potom je tu, samozrejme, otázka jeho detí.“

„Nepotrebuje počuť všetky podrobnosti, drahá,“ zamrmľal znova vojvoda a na líca mu vystúpila červeň. Zápisil s kravatou.

Jeho milosť sa však ani nemusela namáhať. Vojvodkyňa sa nedala umlčať. „Trvalo to až do našej svadby, len pred šiestimi mesiacmi.“ Vznešená dáma sa naklonila dopredu. „Ubezpečujem vás, moja drahá, že keby sme sa boli vzali o niekoľko rokov skôr, vojvoda by nebol v takej situácii, v akej sa dnes nachádza.“ A veľmi nevojvodsky naňho zrela.

Možno práve táto otvorenosť prinútila Edwinu položiť jej ďalšiu otázku. „Čo presne znamená tá ťažká situácia, o ktorej hovoríte?“

„Jeho povest' je taká poškrvnená, že guvernanky, ktoré nám najviac odporúčali naši priatelia...“

„Nechceli pre nás pracovať,“ dodal vojvoda a červeň na líkach sa mu prehĺbila. „Vonkoncom nie som taký zlý, za akého ma spoločnosť považuje.“

Jeho manželka zdvihla obočie.

„Už nie,“ pripustil. „Bola to moja mladosť. Moja vzdialená mladosť,“ dodal. „Žiaľ, tá povest'... sa ma drží.“

Konečne boli všetky kúsky skladačky na svojom mieste a dôvod, prečo si vojvoda a vojvodkyňa chceli najat' práve Edwinu, dával zmysel. Nevyhľadali ju preto, že by stáli o jej služby. Vyhľadali ju preto, lebo nebol nikto iný, kto by túto úlohu prijal. Tak či onak, neurazilo ju to, jej rozhodnutie pracovať pre šľachtu bolo oveľa silnejšie.

Vojvodkyňa prikývla. „Presne tak. Môj manžel sa pokúša o nový začiatok. Chce...“ Odmlčala sa a pozrela na vojvodu. „Povedz jej to sám.“

„Chcem napraviť svoju minulosť, ak sa to dá.“ Asi dal tento sľub svojej manželke, ktorú urobil vojvodkyňou, ako sa vyžadovalo.

Edwina od sústredenia zvrátila čelo. Vojvoda a vojvodkyňa z Bentley sa zosobášili iba nedávno. Čo znamenalo... Edwina mlčala.

„Všetci sú to pankharti,“ povedal vojvoda potichu.

„Nemanželské deti. Nevyjadruj sa tak,“ napomenula ho vojvodkyňa.

Jeho milosť sa zamračila. „Znamená to to isté.“

„Samozrejme,“ povedala vojvodkyňa z Bentley a zdvihla prst, „ale jeden výraz je oveľa slušnejší ako druhý, preto budeme používať môj.“

Áno, pankhart... alebo nemanželské dieťa... Oba znamenali to isté. Edwine stiahlo žalúdok. Sama sa narodila ako nemanželské dieťa a to tajomstvo by v prípade odhalenia zničilo všetku nádej na jej počestnú existenciu. Poznala až príliš dobre názor spoločnosti na ľudí narodených mimo manželstva. Práve preto si vytvorila novú identitu a žila v lži, ale počestne. Áno, nech už sa použije akékoľvek zdvořilé slovo, dieťa narodené mimo manželstva nebolo ničím iným ako bastardom, pankhartom, ktorý vždy hľadal svoje miesto a len zriedkakedy bol prijatý spoločnosťou.

Ale ak dokáže pripraviť mladú ženu, vojvodovu dcéru, aby zaujala miesto v spoločnosti... Čo by to pre ňu znamenalo? Predstavovalo by to vstup medzi smotánku, ktorá jej bola predtým uzavretá. Do ktorej sa tak veľmi usilovala preniknúť.

„Je tu ešte jeden detail, ktorý by som mal spomenúť...“ Vojvoda nedopovedal.

„Je to najstarší syn môjho manžela,“ dodala vojvodkyňa. Syn?

To Edwinu zaskočilo. „Ale ja nemám mužských zverencov.“

„Oprava, slečna Dalrymplová.“ Vojvodkyňa sa odmerane usmiala. „Nemali ste ich. Očakávame, že po dnešku... ich mať budete.“